

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem JUDr. Tomášem Novosadem ve věci žalobce: Ivo Rittig, nar. [REDACTED], bytem: [REDACTED], zast. Mgr. Bc. Davidem Michalem, advokátem se sídlem v Praze 5, Radlická 28/663, proti žalovanému: Nadační fond proti korupci, se sídlem v Praze 1, Tržiště 366/13, IČ: 248 21 659, zast. JUDr. Petrem Kočím, Ph.D., advokátem se sídlem v Praze 1, Opletalova 1535/4, o ochranu osobnosti,

t a k t o:

- I. Zamítá se žaloba se žádostí, aby žalovaný odstranil z internetové prezentace na adrese www.nfpk.cz/cz/kauza-dpp následující text:
- Kauza DPP
Bezpečnostní systém pro DPP, Předražené jízdenky
Články ke Kauze DPP
Bezpečnostní systém pro Dopravní podnik hl. m. Prahy
Zakázka na bezpečnostní systém pro Dopravní podnik hl. m. Prahy byla zkonstruována tak, aby skrze ni mohlo odtéct z DPP kolem 100 miliónů korun. Klíčovou roli v tom hraje společnost AMUXALO CORPORATION LIMITED, která byla účelově vložena do celého obchodu a kterou zastupoval David Michal z advokátní kanceláře Šachta & Partners, pracující pro lobbistu Iva Rittiga. Veřejnou zakázku s názvem „Komplexní bezpečnostní systém pro Dopravní podnik hl. m. Prahy, akciová společnost“, publikovanou v Obchodním věstníku 11.6. 2008, původně získalo konsorcium firem Saab Czech s.r.o. a AŽD Praha s.r.o. (dále jen AŽD). V březnu 2009 ovšem firma AŽD uzavřela smlouvu o dílo s firmou AMUXALO CORPORATION LIMITED, která měla být subdodavatelem AŽD a za svou práci měla dostat odměnu v předběžné výši 100 miliónů korun. Ve stejný den společnost AMUXALO CORPORATION LIMITED smlouvu „přeprodala“ za 30 miliónů firmě Balkan-SAST EOOD, jejímž stoprocentním vlastníkem je společnost AŽD. Smluvní kruh se uzavírá, 70 miliónů

zůstává ve vzduchoprázdnu, respektive na účtu firmy AMUXALO CORPORATION LIMITED.

Nadační fond proti korupci na této kauze dokumentuje jeden z modelů tunelování Dopravního podniku hlavního města Prahy.

Doplňující informace k záznamu z tiskové konference NFPK – 15.2.2012

NFPK tímto k informaci uvedené na tiskové konferenci zde 15.2.2012 ohledně bezúročného úvěru ve výši 100 mil. Kč společnosti SPRINCOM s.r.o. od společnosti NELLY HOLDINGS CORPORATION (British Virgin Islands, BVI number: 573357), upřesňuje následující. Společnosti SPRINCOM s.r.o. byl společností NELLY HOLDINGS CORPORATION poskytnut, jak bylo uvedeno, úvěrový bezúročný rámec ve výši 100 mil. Kč.

Informace, které NFPK získal o tom, do jaké míry byl tento úvěr čerpán, nejsou jednoznačné.

Za kauzou Předražené jízdenky Dopravního podniku hlavního města Prahy stojí lobbista Ivo Rittig. Právě on je pravděpodobně konečným příjemcem částky sedmáct haléřů za jízdenku, což činilo bezmála sedm milionů korun ročně. Plyne to z dokumentů, které má Nadační fond proti korupci k dispozici.

Aby společnost Neograph, a.s. získala zakázku na dodání jízdenek Dopravnímu podniku hl. m. Prahy, musela roku 2007 přistoupit na podmínku, že vztah mezi ní a dopravním podnikem bude zajišťovat zprostředkovatelská firma Cokeville Assets Ing. z Britských Panenských ostrovů. Té se společnost Neograph zavázala platit 17 haléřů za jeden lístek. Nic za to přitom nedostávala. V praxi to probíhalo tak, že dopravní podnik zaplatil 34 haléřů za jeden lístek společnosti Neograph, a.s. a ta z této částky předala 17 haléřů firmě Cokeville Assets Ing. Mezi ní a lobbyistou Ivem Rittigem přitom existuje konsultační a poradenská smlouva. Je tedy pravděpodobné, že konečným příjemcem 17 haléřů za jízdenku byl právě on. Celou akci připravila skupina lidí z prostředí advokátní kanceláře Šachta & Partners, v.o.s., která zajišťuje právní služby Ivu Rittigovi.

„Věřím, že rozkrutí této kauzy znejistí podvodníky v naší zemi a především povzbudí všechny, kteří se snaží bojovat s korupcí,“ říká předseda správní rady Nadačního fondu proti korupci Karel Janeček a dodává: „Další povzbuzení slušným lidem jsme připravili už na pátek 9. prosince, tedy na Mezinárodní den boje proti korupci, kdy náš fond předá Cenu za odvahu v řádu stovek tisíc korun v pořadí třetímu whistleblowerovi.“ Prvními dvěma oceněnými byli na jaře tohoto roku Libor Michálek a Ondřej Záborský.“

- II. Zamítá se žaloba se žádostí, aby žalovaný odstranil z internetové prezentace Tiskovou zprávu 1 ve formátu .pdf umístěnou na adrese www.nfpk.cz/uploads/video/tz.pdf následujícího znění:

TISKOVÁ ZPRÁVA

Praha 6. prosince 2011

Z kauzy Předražené jízdenky profitoval Ivo Rittig

Za kauzou Předražené jízdenky Dopravního podniku hlavního města Prahy stojí lobbista Ivo Rittig. Právě on je pravděpodobně konečným příjemcem částky sedmáct haléřů za jízdenku, což činilo bezmála sedm milionů korun ročně. Plyne to z dokumentů, které má Nadační fond proti korupci k dispozici.

Aby společnost Neograph, a.s. získala zakázku na dodání jízdenek Dopravnímu podniku hl. m. Prahy, musela roku 2007 přistoupit na podmínku, že vztah mezi ní a dopravním podnikem bude zajišťovat zprostředkovatelská firma Cokeville Assets Inc. z Britských Panenských ostrovů. Té se společnost Neograph zavázala

platit 17 haléřů za jeden lístek. Nic za to přitom nedostávala. V praxi to probíhalo tak, že dopravní podnik zaplatil 34 haléřů za jeden lístek společnosti Neograph, a.s. a ta z této částky předala 17 haléřů firmě Cokeville Assets Ing. Mezi ní a lobbistou Ivem Rittigem přitom existuje konzultační a poradenská smlouva. Je tedy pravděpodobné, že konečným příjemcem 17 haléřů za jízdenku byl právě on. Celou akci připravovala skupina lidí z prostředí advokátní kanceláře Šachta & Partners, v.o.s., která zajišťuje právní služby Ivu Rittigovi.

„Věřím, že rozkrutí této kauzy znejistí podvodníky v naší zemi a především povzbudí všechny, kteří se snaží bojovat s korupcí.“ Říká předseda správní rady Nadačního fondu proti korupci Karel Janeček a dodává: „Další povzbuzení slušným lidem jsem připravili už na pátek 9. prosince, tedy na Mezinárodní den boje proti korupci, kdy náš fond předá Cenu za odvahu v řádu stovek tisíc korun v pořadí třetímu whistleblowerovi.“ Prvními dvěma oceněnými byli na jaře tohoto roku Libor Michálek a Ondřej Záborský.“

III. Zamítá se žaloba se žádostí, aby žalovaný odstranil z internetové prezentace na adrese www.nfpk.cz hypertextové odkazy na Tiskovou zprávu 1 uvedenou pod bodem II. tohoto rozsudku, a to

- hypertextový odkaz ukrytý pod slovy „Tisková zpráva 6.12.2011“ umístěnými na adrese www.nfpk.cz/cz/kauza-dpp,
- hypertextový odkaz ukrytý pod slovy „Tisková zpráva 6.12.2011, umístěnými na adrese www.nfpk.cz/cz/kauza-dpp#jizdenky,
- hypertextový odkaz ukrytý pod slovy „Tisková zpráva 6.12.2011“, umístěnými na adrese www.nfpk.cz/cz/tiskove-zpravy,
- hypertextový odkaz ukrytý pod slovy „Tisková zpráva 6.12.2011“ umístěnými na adrese <http://www.nfpk.cz/cz/tk/1000577>.

IV. Zamítá se žaloba se žádostí, aby žalovaný odstranil z internetové prezentace Doprovodný materiál 1 ve formátu .pdf umístěný na adrese www.nfpk.cz/uploads/video/prezentace.pdf, jehož text tvoří přílohu č. 1 tohoto rozsudku.

V. Zamítá se žaloba se žádostí, aby žalovaný odstranil z internetové prezentace na adrese www.nfpk.cz hypertextové odkazy na Doprovodný materiál 1 uvedený pod bodem IV. tohoto rozsudku, a to

- hypertextový odkaz ukrytý pod slovy „DPP – Vyvádění finančních prostředků skupinou jednajících ve shodě“ umístěnými na adrese www.nfpk.cz/cz/kauza-dpp,
- hypertextový odkaz ukrytý pod slovy „DPP – Vyvádění finančních prostředků skupinou jednajících ve shodě“ umístěnými na adrese www.nfpk.cz/cz/kauza-dpp#jizdenky,
- hypertextový odkaz ukrytý pod slovy „DPP – Vyvádění finančních prostředků skupinou jednajících ve shodě“ umístěnými na adrese www.nfpk.cz/cz/tiskove-zpravy,
- hypertextový odkaz ukrytý pod slovy „DPP – Vyvádění finančních prostředků skupinou jednajících ve shodě“ umístěnými na adrese <http://www.nfpk.cz/cz/tk/1000577>.

VI. Zamítá se žaloba se žádostí, aby žalovaný odstranil z internetové prezentace Tiskovou zprávu 2 ve formátu .pdf umístěnou na adrese

www.nfpk.cz/userfiles/prilohy/10014/10167_tz_2012_02_15.pdf následujícího znění:

„TISKOVÁ ZPRÁVA

Praha 15. února 2012

Krádež více než 100 milionů korun?

Další díl korupce v Dopravním podniku hlavního města Prahy

Zakázka na bezpečnostní systém pro Dopravní podnik hl. m. Prahy byla zkonstruována tak, aby skrze ni mohlo odtéct z DPP kolem 100 miliónů korun. Klíčovou roli v tom hraje společnost AMUXALO CORPORATION LIMITED, která byla účelově vložena do celého obchodu a kterou zastupoval David Michal z advokátní kanceláře Šachta & Partners, pracující pro lobbistu Iva Rittiga. Veřejnou zakázku s názvem „Komplexní bezpečnostní systém pro Dopravní podnik hl. m. Prahy, akciová společnost“, publikovanou v Obchodním věstníku 11.6.2008, původně získalo konsorcium firem Saab Czech s.r.o. a AŽD Praha s.r.o. (dále jen AŽD). V březnu 2009 ovšem firma AŽD uzavřela smlouvu o dílo s firmou AMUXALO CORPORATION LIMITED, která měla být subdodavatelem AŽD a za svou práci měla dostat odměnu v předběžné výši 100 milionů korun. Ve stejný den společnost AMUXALO CORPORATION LIMITED smlouvu „přeprodala“ za 30 milionů firmě Balkan-SAST EOOD, jejímž stoprocentním vlastníkem je společnost AŽD. Smluvní kruh se uzavírá, 70 milionů zůstává ve vzduchoprázdnu, respektive na účtu firmy AMUXALO CORPORATION LIMITED. Nadační fond proti korupci na této kauze dokumentuje jeden z modelů tunelování Dopravního podniku hlavního města Prahy.“

VII. Zamítá se žaloba se žádostí, aby žalovaný odstranil z internetové prezentace na adrese www.nfpk.cz hypertextové odkazy na Tiskovou zprávu 2 uvedenou pod bodem VI. tohoto rozsudku, a to

- hypertextový odkaz ukrytý pod slovy „Tisková zpráva 15.2.2012“ umístěnými na adrese www.nfpk.cz/cz/kauza-dpp,
- hypertextový odkaz ukrytý pod slovy „Tisková zpráva 15.2.2012“, umístěnými na adrese www.nfpk.cz/cz/kauza-dpp#jizdenky,
- hypertextový odkaz ukrytý pod slovy „Tisková zpráva 15.2.2012“ umístěnými na adrese www.nfpk.cz/cz/tiskove-zpravy,
- hypertextový odkaz ukrytý pod slovy „Tisková zpráva 15.2.2012“ umístěnými na adrese <http://www.nfpk.cz/cz/tk/1000715>.

VIII. Zamítá se žaloba se žádostí, aby žalovaný odstranil z internetové prezentace Doprovodný materiál 2 ve formátu .pdf umístěný na adrese www.nfpk.cz/userfiles/prilohy/10014/10169_nfpk_prezentace_150.pdf, jehož text tvoří přílohu č. 2 tohoto rozsudku.

IX. Zamítá se žaloba se žádostí, aby žalovaný odstranil z internetové prezentace na adrese www.nfpk.cz hypertextové odkazy na Doprovodný materiál 2 uvedený pod bodem VIII. tohoto rozsudku, a to

- hypertextový odkaz ukrytý pod slovy „DPP – Bezpečnostní systém pro Dopravní podnik hl. m. Prahy“ umístěnými na adrese www.nfpk.cz/cz/kauza-dpp,

- hypertextový odkaz ukrytý pod slovy „DPP – Bezpečnostní systém pro Dopravní podnik hl. m. Prahy“ umístěnými na adrese www.nfpk.cz/cz/kauza-dpp#bezpec?system,
 - hypertextový odkaz ukrytý pod slovy „DPP – Bezpečnostní systém pro Dopravní podnik hl. m. Prahy“ umístěnými na adrese www.nfpk.cz/cz/tiskove-zpravy,
 - hypertextový odkaz ukrytý pod slovy „DPP – Bezpečnostní systém pro Dopravní podnik hl. m. Prahy“ umístěnými na adrese <http://www.nfpk.cz/cz/tk/1000715>.
- X.** Zamítá se žaloba se žádostí, aby žalovaný odstranil z internetové prezentace Doprovodný materiál 3 ve formátu .pdf umístěný na adrese www.nfpk.cz/userfiles/soubory/tiskovky/dpp_dopl_info_150212.pdf, jehož text tvoří přílohu č. 3 tohoto rozsudku.
- XI.** Zamítá se žaloba se žádostí, aby žalovaný odstranil z internetové prezentace na adrese www.nfpk.cz hypertextové odkazy na Doprovodný materiál 3 uvedený pod bodem X. tohoto rozsudku, a to
- hypertextový odkaz ukrytý pod slovy „DPP – Bezpečnostní systém pro Dopravní podnik hl. m. Prahy – II“ umístěnými na adrese www.nfpk.cz/cz/kauza-dpp,
 - hypertextový odkaz ukrytý pod slovy „DPP – Bezpečnostní systém pro Dopravní podnik hl. m. Prahy – H“ umístěnými na adrese www.nfpk.cz/cz/kauza-dpp#bezpec?system,
 - hypertextový odkaz ukrytý pod slovy „DPP – Bezpečnostní systém pro Dopravní podnik hl. m. Prahy – II“ umístěnými na adrese www.nfpk.cz/cz/tiskove-zpravy,
 - hypertextový odkaz ukrytý pod slovy „DPP – Bezpečnostní systém pro Dopravní podnik hl. m. Prahy – II“ umístěnými na adrese <http://www.nfpk.cz/cz/tk/1000715>.
- XII.** Zamítá se žaloba se žádostí, aby žalovaný odstranil z internetové prezentace na adrese www.nfpk.cz hypertextové odkazy na zvukově-obrazový záznam tiskové konference ze dne 15.2.2012 směřující na adresu <http://www.youtube.com/watch?v=1hNvZaVOPxw&list=UMdzBXquxTstRaHtBPYZc3w&index=2&feature=plcp>, a to:
- hypertextový odkaz ukrytý pod slovy „Záznam z tiskové konference NFPK – 15.2.2012“ umístěnými na adrese www.nfpk.cz/cz/kauza-dpp,
 - hypertextový odkaz ukrytý pod slovy „Záznam z tiskové konference NFPK – 15.2.2012“ umístěnými na adrese <http://www.nfpk.cz/cz/kauza-dpp#bezpec?system>,
 - hypertextový odkaz ukrytý pod slovy „Záznam z tiskové konference NFPK – 15.2.2012“ umístěnými na adrese <http://www.nfpk.cz/cz/video>.
- XIII.** Zamítá se žaloba se žádostí, aby žalovaný odstranil zvukově-obrazový záznam tiskové konference ze dne 15.2.2012 z internetových stránek <http://www.youtube.com/watch?v=1hNvZaVOPxw&list=UMdzBXquxTstRaHtBPYZc3w&index=2&feature=plcp>.
- XIV.** Žalobce je povinen zaplatit žalovanému na náhradě nákladů řízení částku 35.816,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Petra Kočího, Ph.D., zástupce žalovaného.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se domáhá ochrany osobnosti, do níž má neoprávněně zasahovat žalovaný. Žalovaný na svých internetových stránkách www.nfppk.cz zveřejňuje dvě tiskové zprávy, a to dne 6. 12. 2011 (dále také jen „Tisková zpráva I.“) a dne 15. 2. 2012 (dále také jen „Tisková zpráva II.“). Prvá tisková zpráva se týká kauzy předražených jízdenek Dopravního podniku hl. města Prahy (dále jen „DPP“), druhá tisková zpráva se týká komplexního bezpečnostního systému pro DPP a s ním spojeného údajného vyvádění peněz z DPP. S oběma kauzami žalovaný nepravdivě spojuje žalobce a označuje jej za pravděpodobného příjemce významných finančních částek od DPP. Dále žalovaný zveřejnil na svých stránkách článek obsahově obdobný Tiskové zprávě I. i Tiskové zprávě II., jehož znění je uvedeno v bodě I. výroku rozsudku (dále také jen „Článek“). Dále žalovaný zveřejnil (a stále zveřejňuje) na stránkách www.nfppk.cz tzv. doprovodné materiály, tedy další písemnosti, kterými dokládá svá tvrzení obsažená v tiskových zprávách i v popsaném článku. Tyto písemnosti jsou nedílnou součástí rozsudku a jsou v jeho výroku označeny jako Doprovodný materiál 1, 2 a 3. Konečně pak žalovaný umístil zvukově obrazový záznam tiskové konference ze dne 15. 2. 2012 (dále také jen „Tisková konference“) na stránky www.youtube.com. Po připuštění částečné změny žaloby se žalobce domáhá, aby soud uložil žalovanému povinnost odstranit ze svých stránek www.nfppk.cz zmíněné písemnosti (tj. článek, obě tiskové zprávy, veškeré doprovodné materiály) a hypertextové odkazy (tj. interaktivní odkazy nacházející se v textu) na tyto písemnosti a na stránky youtube obsahující záznam Tiskové konference a konečně odstranit zvukově obrazový záznam Tiskové konference přímo ze stránek www.youtube.com specifikovaných v bodě XIII. výroku rozsudku. Svůj žalobní požadavek odůvodňuje žalobce tím, že nepravdivé údaje obsažené v označených písemnostech a v záznamu Tiskové konference se dotýkají jeho cti a dobré pověsti.

V podání ze dne 19. 10. 2012, při jednání ve věci konaném dne 25. 10. 2012 a v podání ze dne 2. 4. 2013 žalobce výslovně sdělil, že žalovaný již splnil některé povinnosti, jichž se žalobou domáhá, a to konkrétně:

- odstranil z internetové stránky v žalobě specifikované Článek
- odstranil první dva hypertextové odkazy uvedené sub III. výroku rozsudku
- odstranil první dva hypertextové odkazy uvedené sub V. výroku rozsudku
- odstranil první dva hypertextové odkazy uvedené sub VII. výroku rozsudku
- odstranil první dva hypertextové odkazy uvedené sub IX. výroku rozsudku
- odstranil první dva hypertextové odkazy uvedené sub XI. výroku rozsudku
- odstranil všechny tři hypertextové odkazy uvedené sub XII. výroku rozsudku
- odstranil zvukově obrazový záznam Tiskové konference ze stránek www.youtube.com specifikovaných sub XIII. výroku rozsudku.

Tato sdělení žalovaný výslovně označil za správná. Žalobce vysvětlil, že přes splnění některých povinností (jejichž uložení se žalobou domáhá) žalovaným trvá na žalobě v celém rozsahu, a to „z opatrnosti“ pro případ, že by v průběhu řízení žalovaný umístil své písemnosti zpět na své stránky. Stran zvukově obrazové nahrávky Tiskové konference žalobce požadoval připuštění další změny žaloby s tím, že tuto nahrávku v průběhu řízení žalovaný přemístil na jiné specifické místo na youtube a že tedy se žalobce nově domáhá uložení povinnosti žalovanému odstranit nahrávku z tohoto nového „místa“ na Internetu, tj. z nově specifikovaných stránek youtube. Tuto další změnu žaloby soud již nepřipustil z důvodů, které budou níže vysvětleny.

Žalovaný žádal zamítnutí žaloby s odůvodněním, že veškerá jeho tvrzení o žalobci jsou pravdivá resp. některá vůbec nejsou objektivně způsobila způsobit újmu na jeho osobnostních právech. Žalovaný nečinil sporným, že na svých stránkách zveřejňuje obě Tiskové zprávy a Doprovodný materiál 1, 2 a 3 a že také čtenářům svých stránek nabízí hypertextové odkazy na tyto písemnosti, byť shodně se žalobcem tvrdil, že Článek a shora specifikované hypertextové odkazy již byly z jeho internetových stránek www.nfppk.cz (dále také jen „Stránky žalovaného“) odstraněny. Rovněž pak žalovaný (opět shodně se žalobcem) namítal, že ze stránek youtube v žalobě specifikovaných již byl odstraněn zvukově obrazový záznam Tiskové konference.

Soud zjistil níže uvedený skutkový stav na základě označených důkazů.

Žalovaný je nadačním fondem zřízeným Karlem Janečkem, Ph.D., Ing. Stanislavem Bernardem a Janem Krausem za účelem podporování etických hodnot ve společnosti, odhalování korupční činnosti a podpory projektů zaměřených na odhalování korupce (*výpis z nadačního rejstříku*).

Na základě shodných tvrzení žalobce i žalovaného vzal soud za své skutkové zjištění následující: Žalovaný na svých stránkách www.nfppk.cz zveřejnil a dosud zveřejňuje

- Tiskovou zprávu I., jejíž úplný text je uveden v bodě II. výroku rozsudku
- Tiskovou zprávu II., jejíž úplný text je uveden v bodě VI. výroku rozsudku
- Doprovodný materiál 1, Doprovodný materiál 2 a doprovodný materiál 3, jejichž text/obsah je zřejmý z nedílných příloh č. 1, 2 a 3 tohoto rozsudku.

V Tiskové zprávě I. žalovaný tvrdí, že žalobce profitoval z kauzy Předražené jízdenky DPP, že žalobce za touto kauzou stojí a je pravděpodobně konečným příjemcem částky 17 haléřů za jízdenku, což činilo bezmála sedm milionů ročně. Podle žalovaného to plyne z dokumentů, které má k dispozici. Dále žalovaný popisuje mechanismus, díky němuž byl žalobce pravděpodobně konečným příjemcem 17 haléřů za jízdenku. V rámci zprávy je předloženo vyjádření Karla Janečka, který uvedl, že věří, že rozkrytí této kauzy znejistí podvodníky v naší zemi a povzbudí všechny, kteří se snaží bojovat s korupcí.

V Tiskové zprávě II. se žalovaný zmiňuje o dalším dílu korupce v DPP v souvislosti se zakázkou na bezpečnostní systém, která byla zkonstruována tak, aby skrze ni mohlo odtéct z DPP 100 milionů korun. Žalovaný popisuje, jakým způsobem se zakázka přeprodovala a jak díky tomu měla získala společnost AMUXALO CORPORATION LIMITED částku 70 milionů korun. Osoba žalobce je v této zprávě zmíněna jen jednou, když žalovaný tvrdí, že společnost AMUXALO CORPORATION LIMITED zastupuje advokát David Michal z advokátní kanceláře Šachta & Partners pracující pro žalobce. V této zprávě není žádná zmínka o tom, že by se žalobce na popisovaném korupčním jednání podílel.

V Doprovodném materiálu 1 jsou zopakována zásadní tvrzení uvedená v Tiskové zprávě I. (mj. že konečným příjemcem provize je pravděpodobně žalobce) a předestřeny písemné důkazy (např. smlouvy, otisky razítek na listinách, schémata), které mají dle žalovaného tato tvrzení prokazovat.

V Doprovodném materiálu 2 jsou zopakována zásadní tvrzení uvedená v Tiskové zprávě II. (osoba žalobce zde není zmíněna ani výslovně ani nepřímě), jsou zde uvedeny „doplňující skutečnosti kauzy“ (ani v nich se o žalobci nijak nehovoří, naopak jsou zmiňovány jiné osoby – Mgr. David Michal, Mgr. Karolína Babáková, JUDr. Jiří Tvrdek, Marie Nováková) a jsou předestřeny písemné důkazy, které mají dle žalovaného jeho tvrzení prokazovat. V celém Doprovodném materiálu 2 není osoba žalobce jakkoli zmíněna a není z něj ani jinak patrné, že by se tento materiál žalobce týkal.

V Doprovodném materiálu 3 se bez jakéhokoli komentáře/vysvětlení nachází dvě schémata označená „Struktura pro skupinu Ivo Rittiga a přes Wilsea i pro Martina Shenara a ČEZ“ a „Struktura pro skupinu Ivo Rittiga na České dráhy“ (vždy uvedeny firmy několika obchodních společností). Dále se zde nachází jedna smlouva v anglickém jazyce uzavřená mezi společnostmi Gold Leaf LLC a žalobcem, text označený „Zakázka na dodávku služeb Elektronická jízdenka – Dopravní podnik hl.m. Prahy, akciová společnost“ (zde není osoba žalobce nijak zmíněna) a jedno schéma označené jako „Smluvní a transakční schema – poskytnutí licence od společnosti DIRECT Pay Mobilní peněženka“ (ani zde se o žalobci nijak nehovoří).

Dále vzal soud za své skutkové zjištění na základě shodných tvrzení obou účastníků řízení, že na Stránkách žalovaného se v jeho „internetové prezentaci“ nacházejí hypertextové odkazy uvedené v bodech III., V., VII., IX., XI. a XII. výroku rozsudku vyjma těch, které byly již žalovaným odstraněny, jak jsou tyto shora jmenovány.

Konečně pak nebylo sporu o tom, že již žalovaný odstranil zvukově obrazový záznam Tiskové konference ze stránek youtube specifikovaných v bodě XIII. výroku rozsudku. To ostatně žalovaný prokázal také tištěným *náhledem na stránku* <http://www.youtube.com/watch?v=1hNvZaVOPxw&list=UMdzBXquxTstRahtBPYzc3w&index=2&feature=plcp> (tedy na stránku, z níž požadoval žalobce odstranění záznamu Tiskové konference), z něhož plyne, že video zde původně umístěné uživatel odstranil.

Žalobce se obrátil na žalovaného s písemnou žádostí ze dne 3. 2. 2012 o odstranění dokumentů obsahujících nepravdivá tvrzení o žalobci z internetových stránek www.nfpk.cz (*výzva k odstranění dokumentů ze dne 3. 2. 2012*).

K tzv. kauze předražených jízdenek DPP má soud prokázán následující skutkový stav:

Mezi DPP a společností NEOGRAPH, a. s., byla uzavřena dne 11. 1. 2008 rámcová smlouva o dílo na dodávky jízdních dokladů a souvisejících výrobků. Dohoda o zrušení této smlouvy pak byla uzavřena dne 21. 11. 2011. Samotná skutečnost, že k uzavření smlouvy došlo, je nesporná resp. o této skutečnosti vypověděli shodně svědci *Ing. Jan Janků, Ing. Vladimír Sitta i JUDr. Peter Kmeť a je doložena také kopií písemné smlouvy* (byť tato neobsahuje poslední stranu s datem uzavření a podpisy) a kopií *Dohody o zrušení rámcové smlouvy ze dne 21. 11. 2011*, v níž je uveden mj. také údaj o datu uzavření rámcové smlouvy. Výpovědi svědků se však již rozcházejí v tom, z jakých důvodů, za jakých okolností a s jakým účelem byla tato smlouva uzavřena. Zřejmé je, že se společnost NEOGRAPH, a. s., zavázala zajistit pro DPP výrobu jízdních dokladů (jízdenek) s určitými bezpečnostními prvky (tato společnost je výrobcem ceninového papíru a na zakázce měla spolupracovat se Státní tiskárnou cenin) a naopak DPP se zavázal zaplatit NEOGRAPH, a. s., částku 38 haléřů za jednu jízdenku. Pro NEOGRAPH, a. s., byla ovšem tato smlouvená částka natolik výhodná, že na zakázce vydělala i přesto, že celých 17 haléřů z jedné jízdenky vyplácela jako provizi COKEVILLE ASSETS Inc. (dále jen „COKEVILLE“) a ze zbývajících prostředků vyplácela ještě Státní tiskárnu cenin, která na zakázce spolupracovala, jak již řečeno. Již jen to nasvědčuje správnosti úsudku žalovaného, že jízdenky (resp. cena za jejich výrobu) byly předražené. Svědek Ing. Vladimír Sitta nyní uvedené vysvětlil tím, že celá zakázka s nepřiměřenou výší odměny byla domluvena z toho důvodu, aby podstatné finanční částky z ní získané mohly být převedeny na osobu Ivo Rittiga (žalobce). Svědci Ing. Janků a JUDr. Kmeť toto naopak vyloučili. Ovšem tyto dva svědci nevysvětlili, z jakých faktických důvodů

byla smluvna provize pro společnost COKEVILLE a z jakých faktických důvodů dále tato společnost vyplácela významné peněžní prostředky žalobci.

Soud nemohl uvěřit tvrzení svědků Ing. Janků a JUDr. Kmetě, že provizi představující téměř poloviční hodnotu celé zakázky (sic!), tj. 17 haléřů z každé jízdenky, obdržel JUDr. Kmetě (přesněji tedy společnost COKEVILLE JUDr. Kmetěm vlastněná) jen za to, že tuto zakázku JUDr. Kmetě „vymyslel“, tedy že ho „jednou napadlo“, že by společnost NEOGRAPH, a. s., mohla zakázku u DPP získat bez veřejného výběrového řízení, neboť jde o zakázku na ceniny. Právní znalosti týkající se takové banality, kdy je třeba vyhlášovat výběrové řízení na jízdní doklady a kdy nikoli, mělo jistě mnoho osob jak z DPP tak také ze společnosti NEOGRAPH, a. s., či ze společnosti Státní tiskárna cenin. Navíc výpovědi svědků Ing. Janků a JUDr. Kmetě si zásadně odporují. Ing. Janků vypověděl, že měl JUDr. Kmetě v DPP kontakty, že JUDr. Kmetě pomohl koncipovat smluvní podmínky, že spolu konzultovali konstrukci obchodu a ceny, že spolu byli asi na deseti schůzkách s DPP. Naopak svědek JUDr. Kmetě vypověděl, že osobně v DPP žádné kontakty neměl, že si vše zjistil nejprve na Internetu, kde se dozvěděl, že DPP má problém s falšováním jízdenek, že jeho know how vložené do zakázky spočívalo v tom, že vymyslel, že jízdenka bude mít povahu ceniny (byť na přímý dotaz soudu nebyl schopen uvést, co to cenina je, jaké má znaky, a nabyt ani schopen vysvětlit, v čem se lišily jízdenky dodávané společností NEOGRAPH, a. s., od jízdenek původních), na DPP se účastnil jen tří nebo čtyř jednání, žádnou jinou činnost (kromě onoho „nápadu“) už pro NEOGRAPH, a. s., v souvislosti s touto zakázkou nekonal.

Mezi společnostmi NEOGRAPH, a. s., a společností COKEVILLE byla uzavřena písemná smlouva o poskytování poradenských a zprostředkovatelských služeb dne 10. 8. 2007. To je prokázáno samotnou touto *smlouvou a výpovědí svědka JUDr. Kmetě*, který její uzavření uznal. Právě na základě této smlouvy byla vyplácena JUDr. Kmetěovi (resp. „jeho“ společnosti COKEVILLE) ona provize 17 haléřů za každý jeden objednaný kus jízdního dokladu DPP, a to za poradenské a zprostředkovatelské služby v souvislosti se zakázkou společnosti NEOGRAPH, a. s., s DPP.

Svědék Ing. Janků uvedl, že celkem bylo na provizi pro JUDr. Kmetě vyplaceno asi 20 až 30 milionů korun. Z toho soud vychází. Svědek Kmetě pak k dotazu soudu vypověděl, že jeho společnost COKEVILLE měla také jiné příjmy než tuto provizi, avšak jiné obchodní partnery resp. jiné konkrétní příjmy nebyl k dotazu soudu schopen jmenovat.

Další smlouvu uzavřel JUDr. Kmetě jménem své společnosti COKEVILLE se žalobcem (uzavření této smlouvy JUDr. Kmetě výslovně potvrdil). Jde o *smlouvu o spolupráci ze dne 1. 8. 2006*, jejíž trvání bylo *dodatkem ze dne 9. 3. 2007* stanoveno do 31. 12. 2011. Žalobce se zavázal poskytovat COKEVILLE „konzultační a poradenské služby“ v oblasti Evropy vyjma ČR za paušální odměnu 160.000 Euro za měsíc plus bonus 40% z příjmů, které COKEVILLE získá z obchodních transakcí realizovaných na základě činnosti žalobce. Původně byla smlouva uzavřena do 31. 12. 2007. Svědek JUDr. Kmetě vysvětloval, že žalobce je schopný obchodník a že mu zprostředkoval obchody v zahraničí, dále uvedl, že veškeré vztahy mezi nimi byly založeny právě jen na této jedné smlouvě. K výzvě soudu pak svědek JUDr. Kmetě specifikoval, že tyto paušální odměny po dobu trvání smlouvy vyplácel žalobci za zprostředkování nákupu pozemků v Dominikánské republice a v Emirátech a za smlouvené výstavby malé vodní elektrárny ve Vietnamu. Opětovně je však třeba konstatovat, že svědek JUDr. Kmetě soud nepřesvědčil. Vypovídal značně neurčitě, vyhýbavě, nebyl schopen uvést žádné jiné příjmy společnosti COKEVILLE (kromě oné provize od společnosti NEOGRAPH, a. s.), z nichž by své popisované aktivity včetně provizí pro žalobce hradil, a navíc v oné

smlouvě o spolupráci se žalobcem ze dne 1. 8. 2006 je výslovně uvedeno, že se vztahuje výhradně na oblast Evropy (vyjma ČR), v níž ovšem ani Dominikánská republika, ani Vietnam ani Spojené arabské emiráty neleží.

Suma sumárum: Příběh předestíraný žalobcem a svědky Ing. Janků a JUDr. Kmetěm je vzhledem ke všemu nyní zmíněnému mírně řečeno neuvěřitelný. Vystává pak legitimní otázka veřejného zájmu, kde končily peníze (či podstatná část z nich) vyplácené DPP za předražené jízdní doklady zhotovované pro něj společností NEOGRAPH, a. s. Jestliže žalovaný při znalosti veškerých shora zmíněných skutečností učinil takový závěr, že adresátem oné provize 17 haléřů za jednu jízdenku byl ve skutečnosti pravděpodobně žalobce, pak tomuto závěru nelze nic vytknout. Žalovaný totiž jen veřejně zhodnotil skutečnosti, které ve svém řetězci a za daného kontextu opravdu nasvědčují logickým závěrům vztahujícím se k osobě žalobce. Nyní uvedené je podepřeno nejen výpovědí svědka Ing. Sitty (byť jeho osobní angažmá v zakázce a motivy jeho následných kroků také nebyly zcela věrohodně vysvětleny), ale také tím, že se na žalovaného obrátili v minulosti dva muži (zaměstnanci) z advokátní kanceláře Šachta & Partners a jedna žena (zaměstnankyně) se společností s touto kanceláří spojené. Tito žalovanému postupně dodali množství listin, z nichž některé se týkaly také oné kauzy předražených jízdenek DPP. Také oni hovořili o tom, že žalobce je skutečným příjemcem provizí z plateb jdoucích od DPP (mimo jiné). O existenci těchto osob vypověděl svědek Petr Soukenka, který je sice zaměstnán u žalovaného jako ředitel (a má tak zjevný zájem na výsledku sporu), avšak jehož výpovědi soud uvěřil. Jedině výpověď tohoto svědka o tzv. whistleblowerech z AK Šachta & Partners totiž vysvětluje, na základě čeho žalovaný disponuje natolik citlivými neveřejnými listinami, jako jsou smlouvy mezi soukromými osobami včetně žalobce, výpisy z účtů, údaje o společnostech, jejich společnících, beneficiářiích apod.

Konečně pak je stanovisko soudu podepřeno také událostmi provázejícími zakázku na zhotovení etického kodexu pro státní podnik Lesy České republiky, kterou získal žalobce resp. jeho společnost Rittig & Partners, s. r. o. Ze sdělení *Lesy České republiky, s. p., ze dne 30. 5. 2013* má soud prokázáno, že za zhotovení Etického kodexu žalobce (lépe řečeno společnost Rittig & Partners, s. r. o.) fakturoval státnímu podniku částku 2.064.000,- Kč a tato částka byla dne 4. 8. 2011 uhrazena. K důkazu byl pak proveden také samotný *Etický kodex*. Z něj soud zjistil, že jde o 25 stránkový text (psaný ovšem s velkorysími nadpisy a mezerami, takže počet normostran textu soud odhaduje na max. 20) obsahující povětšinou všeobecné informace a obecné a obvyklé zásady všech etických kodexů. Zkrátka jde o text, který by nepochybně musel zvládnout sepsat průměrně zdatný zaměstnanec personálního oddělení státního podniku Lesy České republiky za dvacet pracovních dnů. Jestliže pak státní podnik za zhotovení tohoto kodexu vyplatil žalobcově společnosti částku převyšující 2 miliony korun, jde o natolik zjevně přehnané a nehospodárné plnění, že vystává legitimní otázka (na niž žalovaný právem upozorňuje), zda účelem této zakázky nebylo jen vyvést významné finanční obnosy ze státního podniku. S projednávanou věcí pak okolnosti vztahující se k etickému kodexu Lesů ČR souvisí tak, že máme – li zde dobře prokázaný modus operandi odčerpání významných veřejných peněžních hodnot bez zjevné hospodářské kauzy v jednom případě, můžeme uznat (při znalosti všeho ostatního), že obdobně mohly být (či pravděpodobně byly) odčerpány významné veřejné (obecní) peněžní hodnoty bez zjevné hospodářské kauzy i v dalším případě, tj. v případě DPP.

Je všeobecně známo, že žalobce je osobou veřejného zájmu, dlouhodobě o něm informují mnohá média, je (či byl) spojován s významnou politickou stranou, je označován za lobbistu, dokonce za kmotra. Také o kauze jízdenek DPP média široce informovala. Tuto

skutečnost žalovaný také prokázal množstvím článků a prepisů relací, jak jsou tyto jmenovány v protokole z jednání konaného dne 17. 1. 2013. Sám žalobce pak má do médií přístup, může v nich prezentovat svá stanoviska a tvrzení a rovněž tak v souvislostech projednávané věci aktivně činil, když se vyjadřoval k předmětným tvrzením žalované (např. článek z www.ceskatelevize.cz ze dne 6. 12. 2011 – *Protikorupční fond: Provize z pražských jízdenek končily u Rittiga*, článek z www.ihned.cz ze dne 6. 12. 2011 – *Lobbista Rittig se brání nařčení z korupce v DPP: Je to bezostyšné osočení*).

Soud v průběhu řízení provedl některé další důkazy, které ovšem netřeba v odůvodnění rozsudku blíže hodnotit. V první řadě jde o důkazy vztahující se k tvrzením z Tiskové zprávy II a k Doprovodnému materiálu 2. V těchto písemnostech žalovaného se totiž o žalobci vůbec nehovoří (vyjma jediné zmínky, že mj. i pro žalobce pracuje advokát David Michal z advokátní kanceláře Šachta & Partners, která je ovšem pravdivá, všeobecně známá a objektivně nezpůsobila se osobnostních práv žalobce jakkoli dotknout). V písemnostech je sice popisován další možný pokus o odčerpání desítek milionů korun z DPP, avšak žalobci není tento pokus nijak přičítán, a naopak jsou zmiňovány jiné fyzické osoby bez vztahu k žalobci. S tím souvisí i k důkazu provedené nahrávky dvou tiskových konferencí žalovaného konaných dne 6. 12. 2011 a 15. 2. 2012. Prvá tisková konference není vůbec předmětem řízení, a proto není její obsah pro soud zajímavý. Druhá tisková konference (shora v odůvodnění rozsudku označovaná jako Tisková konference) je sice předmětem řízení (tedy žalobce se stále domáhá odstranění zvukové obrazové nahrávky této Tiskové konference z internetové stránky ve výroku rozsudku specifikované a také odstranění hypertextových odkazů na ni), avšak zároveň je žalobcem tvrzeno (a je ostatně i žalovaným prokázáno), že z daných internetových stránek již žalovaným nahrávka Tiskové konference odstraněna byla a rovněž žádné hypertextové odkazy, které jsou předmětem řízení, na nahrávku Tiskové konference neodkazují. Za těchto okolností pak je zjevně nadbytečné zabývat se blíže tím, co bylo žalovaným při obou tiskových konferencích řečeno. Konečně pak soud vyslechl jako svědky Mgr. Václava Lásku a Vladimíra Liche. Tito vypovídali o poměrech v DPP a jeho zakázkách, ovšem nic zásadního z jejich výpovědí zjištěno nebylo.

Soud neprovedl důkaz výsledkem žalobce. Ten se odmítl k procesnímu soudu dostavit (byť mu bylo dáno na výběr několik termínů jednání a byť Monako neleží na druhém konci světa) a požadoval, aby byl vyslechnut dožádaným soudem v Monaku, kde se nyní zdržuje. Soud výslech dožádaným soudem neprovedl, neboť by to nebylo v projednávané věci účelné (již jen s ohledem na to, že by tak žalobce dopředu znal položené otázky). Skutkový stav byl jinými důkazy zjištěn dostatečně a navíc žalobce ani netvrdil žádné konkrétní skutkové okolnosti, které by nebylo možno prokázat jiným důkazem nežli účastnickou výpovědí. Žalobce dále navrhl provést výslech svědka Ing. Ivo Štíky – zaměstnance DPP. Tento důkaz proveden nebyl, neboť byl označen až poté, co nastala koncentrace řízení, přičemž výjimky dané ust. § 118b odst. 1 o. s. ř. splněny nejsou. Navíc měl tento svědek jen potvrdit, že on se žalobcem na ničem dohodnout nebyl (stran zakázky na jízdenky DPP). Ovšem ani v případě, že by toto svědek skutečně ve své výpovědi potvrdil, by stanovisko soudu o skutkovém stavu nemohlo být otřeseno, neboť není založeno na zjištění, že žalobce byl dohodnut přímo s osobou Ing. Štíky.

Na základě shora popsaného zjištěného skutkového stavu soud dovodil, že žaloba není důvodná.

Dle čl. 10 odst. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen Listina) má každý právo, aby byla zachována jeho lidská důstojnost, osobní čest, dobrá pověst a chráněno jeho jméno.

Dle čl. 17 odst. 1, 2 a 4 Listiny svoboda projevu a právo na informace jsou zaručeny. Každý má právo vyjadřovat své názory slovem, písmem, tiskem, obrazem nebo jiným způsobem, jakož i svobodně vyhledávat, přijímat a rozšiřovat ideje a informace bez ohledu na hranice států. Svobodu projevu a právo vyhledávat a šířit informace lze omezit zákonem, jde-li o opatření v demokratické společnosti nezbytná pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti. Nyní uvedené nadzákonné normy jsou v rovině jednoduchého práva rozvedeny mj. ust. § 11 a násl. ObčZ.

Spor mezi žalobcem a žalovaným je z hlediska objektivního práva sporem o to, zda Předmětnými výroky žalovaný ještě vykonal své základní právo vyjádřit názor, anebo zda těmito výroky již tohoto práva zneužil a zasáhl tak do základního práva žalobce na zachování jeho lidské důstojnosti, cti, dobré pověsti a na ochranu jeho jména.

Z početné a konstantní judikatury soudů národních i Evropského soudu pro lidská práva, která rozvíjí a dotváří normy vztahující se k ochraně osobnosti a svobodě projevu lze pro potřeby projednávané věci shrnout následující: Přípustná (a tudíž nezasahující do práva na ochranu osobnosti) je taková kritika jednání určité osoby, která je věcná a konkrétní, která je založena na pravdivých skutkových okolnostech, z nichž vyvozuje odpovídající hodnotící závěry, která je přiměřená co do obsahu i formy, která nesleduje cíl kritizovaného skandalizovat, ponížit či urazit, která nepoužívá výrazy, jež jsou mírou expresivity již ve značném nepoměru k cíli kritiky, byť by byl tento sám o sobě legitimní (viz např. rozsudky Nejvyššího soudu ČR sp. zn. Cdon 24/95, 28 Cdo 662/2002, 30 Cdo 1872/2004, 30 Cdo 1941/2007). Věcí veřejnou je mj. i činnost osob působících ve veřejném životě, tj. například činnost politiků, úředníků, soudců či advokátů. Věcí veřejnou je nadto činnost i jiných osob (např. z oblasti umění, showbyznysu, žurnalistiky) a vůbec vše, co na sebe upoutává veřejnou pozornost. Věci veřejné mohou být veřejně posuzovány, přičemž při kritice veřejných záležitostí platí z hlediska ústavního presumpce, že jde o kritiku ústavně konformní. Jde o výraz demokratického principu, o výraz participace členů občanské společnosti na věcech veřejných. Přitom presumpcí ústavní konformity je chráněn toliko hodnotící úsudek, nikoli tvrzení faktů, která v míře, v níž sloužila za základ kritiky, musí naopak prokazovat kritik sám. Ve vztahu k osobám veřejného zájmu jsou hranice práva kritiky širší než ve vztahu k osobám soukromým, což je přirozeným důsledkem rozhodnutí veřejně činných osob učinit své jednání předmětem veřejné pozornosti, byť i zde je třeba ještě diferencovat mezi skupinou osob, která vstoupila do politiky, a mezi jinými skupinami veřejně činných osob (viz nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 453/03 a III. ÚS 11/04 a rozsudek Nejvyššího soudu ČR sp. zn. 30 Cdo 2573/2004). Pro osoby činné v oblasti veřejného života, ať již jde o politiky nebo o osobnosti veřejně známé, obecně platí, že disponují mnohem snadnějším přístupem k médiím a mají tak mnohem snadnější možnost vyvrátit to, co ony samy považují za smyšlenky. Soudní ochrana dobrého jména takovýchto veřejně činných osob je i proto realizována v míře menší než ochrana dobrého jména kohokoliv jiného, který má mnohem menší spektrum možností vstoupit do veřejné diskuse než osoba veřejně činná (viz nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 367/03).

Nyní sdělené teze soud aplikoval na zjištěný skutkový stav níže uvedeným způsobem.

Žalovaný na svých internetových stránkách zveřejňuje kritické výroky na adresu žalobce, pro něž má ovšem reálný podklad založený na faktech, jejichž správnost byla v průběhu řízení prokázána. Tvrzení žalovaného, že žalobce byl pravděpodobně konečným příjemcem provize ve výši 17 haléřů vyplácené za každou jízdenku dodanou DPP společností NEOGRAPH, a. s., je tvrzení pravdivé resp. jeho správnost byla v průběhu řízení prokázána

potud, že na základě jednotlivých zjištěných skutečností lze jednoznačně tento pravděpodobnostní závěr učinit. Podstatné je, že žalovaný vysvětlil, na základě čeho přijal závěr o řetězci vedoucím od DPP až k žalobci, a že zároveň veřejnosti prostřednictvím Doprovodného materiálu 1 předestřel důkazy, které tak mohla sama veřejnost zkoumat a ověřit si, zda závěry žalovaného jsou logické, hodnověrné, doložené apod. Rovněž je třeba mít na paměti, že tématem žalovaného byly záležitosti navýsost veřejného zájmu, neboť šlo o nakládání s nemalými veřejnými prostředky. Konečně pak nelze přehlédnout, že žalovaný sám má dobrý přístup do médií, aktivně jej využívá a k předmětným tvrzením žalované se takto veřejně vyjadřoval a obhajoval sebe a svá stanoviska. Vzhledem ke všemu nyní uvedenému je třeba uzavřít, že obsahem Tiskové zprávy I. a Doprovodným materiálem 1 žalovaný nezasahuje neoprávněně do osobnostních práv žalobce a že tudíž i nadále může tyto písemnosti na svých stránkách zveřejňovat včetně hypertextových odkazů na ně.

Jak bylo řečeno, Tisková zpráva II. se žalobce netýká, a proto nijak do jeho osobnostních práv nezasahuje, což plně platí také pro Doprovodný materiál 2 a tudíž i pro hypertextové odkazy na tyto písemnosti.

Ani Doprovodný materiál 3. se osoby žalobce ve své většině nedotýká resp. nevýznamné zmínky o žalobci v tomto materiálu nejsou jakkoli objektivně způsobilé (např. bez dalších komentářů, které ovšem v tomto materiálu obsaženy nejsou) do osobnostních práv žalobce zasáhnout či je ohrozit.

Žalobce se žalobou domáhal ve všech svých bodech výhradně jen toho, aby ve smyslu ust. § 13 odst. 1 ObčZ. byly odstraněny následky zásahů do jeho osobnostních práv, tedy aby byly odstraněny (jednorázově) konkrétní písemnosti a hypertextové odkazy na ně z konkrétních internetových stránek. Za této situace ovšem apriori nelze vyhovět žalobě v tom rozsahu, v němž již žalovaný svou povinnost splnil a žalobou specifikované písemnosti a hypertextové odkazy na ně odstranil z internetových stránek žalobou rovněž specifikovaných. Protože žalobce nevzal zpět žalobu stran požadavků, které již byly žalovaným splněny, nezbylo než také v tomto rozsahu žalobu zamítnout. To samé pak platí také pro zvukově obrazovou nahrávku Tiskové konference, kterou ještě před rozhodnutím ve věci žalovaný stáhl ze stránek youtube, které žalobce v žalobě specifikuje. Pro soud nemůže být podstatné, že snad byla tato nahrávka přesunuta na jiné místo youtube, neboť tyto jiné konkrétní stránky již nebyly předmětem řízení a nebylo tak proto možno ve vztahu k nim zkoumat např. to, zda na tyto jiné stránky youtube byla nahrávka vložena skutečně žalovaným a zda by tak vůbec bylo lze požadovat, aby z těchto dalších stránek nahrávku stáhl právě žalovaný. Žalobce sice požadoval připuštění další změny žaloby, ovšem tento návrh již soud neakceptoval. Totiž v poměrech Internetu může docházet k přesouvání obsahu na něj vkládaného neomezeně, což znamená, že by stejně neomezeně mohla být neustále měněna žaloba. To jistě naplnění zásady hospodárnosti a rychlosti řízení neodpovídá. Jediným receptem je v takových případech domáhat se na žalovaných, aby se paušálně zdrželi zveřejňování konkrétních výroků či tvrzení (např. na Internetu). Tento recept ovšem žalobce nepoužil a soudem o něm poučen nebyl, neboť jde o věc práva hmotného.

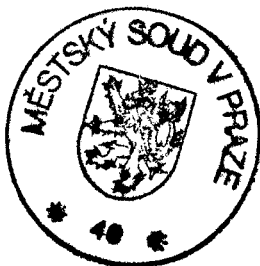
Ve světle všeho uvedeného tedy byla žaloba v celém rozsahu zamítnuta za užití ust. § 13 odst. 1 ObčZ., arg. a contrario, neboť v části již žalovaný splnil to, čeho se žalobce domáhal, a ve zbytku se žalovaný svými výroky na adresu žalobce nedopouští neoprávněného zásahu do žalobcových osobnostních práv.

Žalovaný byl v řízení plně úspěšný, a proto soud za aplikace ust. § 142 odst. 1 o. s. ř. uložil žalobci nahradit mu náklady řízení sestávající z částek 26.300,- Kč [odměna advokáta dle ust. § 9 odst. 3 písm. d) ve znění účinném do 31. 12. 2012 a ve znění účinném od 1. 1. 2013 ve spojení s ust. § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb. za 11 úkonů právní služby (z nichž prvé tři úkony byly učiněny do 31. 12. 2012) – převzetí věci, vyjádření k žalobě a účast při čtyřech jednáních, z nichž druhé jednání trvalo déle než dvě hodiny, třetí jednání déle než 6 hodin a čtvrté jednání déle než dvě hodiny], 3.300,- Kč (náhrada hotových výdajů advokáta za 11 úkonů právní služby po 300,- Kč dle ust. § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.) a 21% DPH z částky 29.600,- Kč ve výši 6.216,- Kč, celkem tak 35.816,- Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku je odvolání přípustné k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího do 15 dnů od jeho doručení. Nebude – li splněna povinnost uložená tímto rozsudkem, může se žalovaný domáhat jejího splnění výkonem rozhodnutí.

V Praze dne 27. června 2013

Za správnost vyhotovení:
Ilona Jiranová

JUDr. Tomáš Novosad, v.r.
soudce